

**UCHWAŁA NR XLVIII/481/18
RADY MIEJSKIEJ W GŁOGOWIE**

z dnia 26 marca 2018 r.

w sprawie nadania nazwy ulicy w Głogowie

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1875 ze zm.) uchwala się, co następuje:

§ 1. Nadaje się nazwę ulicy położonej w obrębie 6 „Hutnik”: **IRENY SENDLEROWEJ** - ulica łącząca ulicę Henryka Sienkiewicza z ulicą Budowlanych;

§ 2. Szczegółową lokalizację ulicy, o której mowa w § 1 określa szkic sytuacyjny stanowiący załącznik do niniejszej uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały powierza się Prezydentowi Miasta Głogowa.

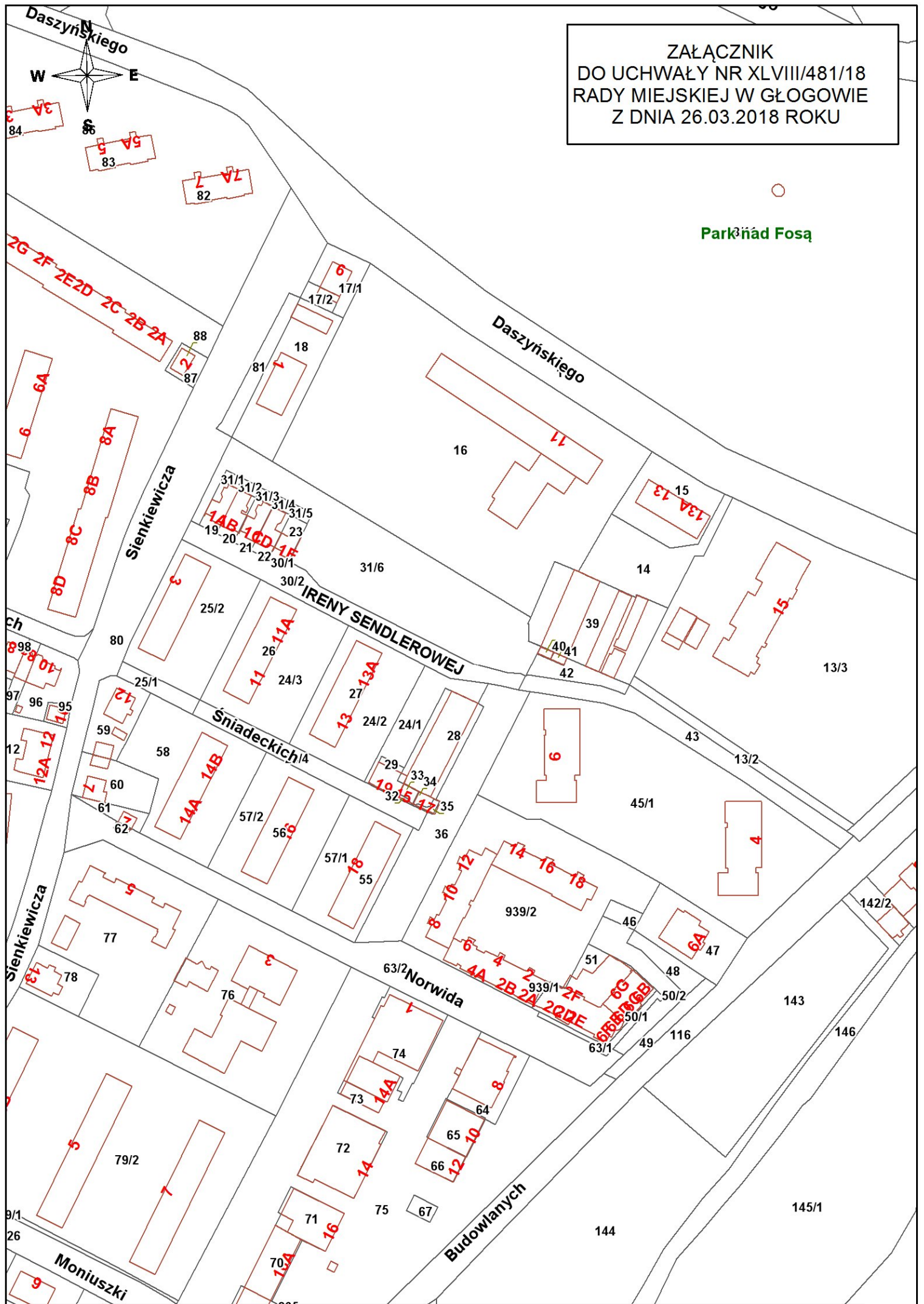
§ 4. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Dolnośląskiego.

Przewodniczący Rady
Miejskiej

Andrzej Koliński

ZAŁĄCZNIK
DO UCHWAŁY NR XLVIII/481/18
RADY MIEJSKIEJ W GŁOGOWIE
Z DNIA 26.03.2018 ROKU

Park nad Fosą

UZASADNIENIE

Prezydent Miasta Głogowa chcąc uhonorować niezwykle heroiczną i dokonania na rzecz ochrony praw dziecka pani Ireny Sendler, jak również przychylając się do prośby Rzecznika Praw Dziecka przedkłada projekt uchwały w sprawie nazwania Jej imieniem ulicy łączącej ulicę Henryka Sienkiewicza z ulicą Budowlanych.

IRENA STANISŁAWA SENDLEROWA - z domu Krzyżanowska, ps. „Jolanta”(ur. 15 lutego 1910 r. w Warszawie, zm. 12 maja 2008 r.) – polska działaczka społeczna i charytatywna, członkini PPS i kierowniczką referatu dziecięcego Rady Pomocy Żydom („Żegoty”). Sprawiedliwa wśród Narodów Świata, Dama Orderu Orła Białego i Orderu Uśmiechu.

W czasie II wojny światowej współtworzona przez nią sieć ludzi i organizacji podjęła próbę uratowania ok. 2500 żydowskich dzieci. W czasie powstania warszawskiego była sanitariuszką w jednym z powstańczych punktów sanitarnych na Mokotowie. Po wojnie pracowała w opiece społecznej i średnim szkolnictwie medycznym. W latach 2007 i 2008 została zgłoszona do Pokojowej Nagrody Nobla.

Irena Sendlerowa była jedynaczką. Ojciec, Stanisław Krzyżanowski, matka, Janina Karolina Krzyżanowska. Ojciec był lekarzem, bardzo zaangażowany w działalność społeczną. Atmosfera domu rodzinnego miała duży wpływ na działalność Ireny Sendlerowej w czasie II wojny światowej. W Otwocku, bawiąc się z żydowskimi rówieśnikami, nauczyła się języka jidysz.

W 1927 r. po zdaniu matury, wyjechała do Warszawy. W stolicy rozpoczęła studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Warszawskiego. Po dwóch latach przeniosła się na Wydział Humanistyczny i rozpoczęła studia o specjalności polonistyka. Odbiła praktykę pedagogiczną w filii Domu Sierot Janusza Korczaka „Różyczka” w Wawrze. Należała do Związku Polskiej Młodzieży Demokratycznej. W czasie zajęć antysemickich, do których w latach 30. dochodziło na Uniwersytecie Warszawskim, sprzeciwiała się blokowaniu dostępu do sal wykładowych i wyrzucaniu z nich Żydów. Po wydaniu w październiku 1937 r. przez rektora Włodzimierza Antoniewicza zarządzenia wprowadzającego getto ławkowe siadała z nimi w czasie zajęć. Stała się przez to celem ataków ze strony studentów należących do ONR.

W czasie okupacji niemieckiej była zatrudniona jako opiekunka społeczna w Referacie Opieki Otwartej w Wydziale Opieki i Zdrowia Zarządu Miejskiego w Warszawie. Pracowała w ośrodkach zdrowia i opieki. Ukończyła także kurs pielęgniarstwa Polskiego Czerwonego Krzyża. W październiku 1939 r. władze niemieckie zakazały Zarządowi Miejskiemu udzielania jakiegokolwiek pomocy ludności żydowskiej. Nakazały także zwolnienie żydowskich pracowników. Pomimo tych zarządzeń grupa pracowników miejskiej pomocy społecznej zorganizowana przez Irenę Sendlerową w dalszym ciągu pomagała Żydom. Głównym motywem tych działań były powody humanitarne. Nie chcąc tracić kontaktu ze swoimi żydowskimi podopiecznymi, zdobyła w dyrekcji Miejskich Zakładów Sanitarnych dla siebie i koleżanki Ireny Schultz legitymacje pracowników kolumny sanitarnej zwalczającej choroby zakaźne w getcie.

Przepustka umożliwiała wchodzenie i swobodne poruszanie się po getcie do stycznia 1943 r. Irena Sendlerowa nosiła tam żywność, odzież, pieniądze i lekarstwa, m.in. razem z Ireną Schultz przeniosły do dzielnicy zamkniętej ok. 1000 porcji szczepionki Weigla na tyfus plamisty, produkowanej nielegalnie w Państwowym Zakładzie Higieny.

Została koordynatorką i najbardziej aktywną uczestniczką akcji objęcia żydowskich dzieci działaniami prowadzonymi przez Referat Opieki Zamkniętej nad Dziećmi i Młodzieżą Wydziału Opieki i Zdrowia, polegających na kierowaniu bezdomnych dzieci do zakładów opiekuńczych. W tym celu przygotowywano fałszywe wywiady środowiskowe, zmieniając żydowskim dzieciom życiorysy. To pozwalało na kierowanie ich do zakładów opiekuńczych jako polskich sierot na podstawie oficjalnych skierowań podpisywanych przez kierownika Referatu Opieki nad Dzieckiem Jana Dobraczyńskiego.

Akcja ratowania Żydów z warszawskiego getta uległa nasileniu latem 1942 r., po rozpoczęciu przez Niemców wywózek do obozu zagłady w Treblince. W sierpniu 1942 r. Irena Sendlerowa była świadkiem pochodu dzieci i Janusza Korczaka na Umschlagplatz, co określiła jako jedno z najdramatyczniejszych przeżyć w czasie wojny.

W listopadzie 1942 r. nawiązała kontakt z tworzoną Radą Pomocy Żydom „Żegota”, zgłaszając do współpracy działającą w konspiracji grupę pracowników Wydziału Opieki i Zdrowia. Jesienią 1943 została kierownikiem referatu dziecięcego „Żegoty”. Jako kierowniczka Irena Sendlerowa prowadziła zaszyfrowaną kartotekę dzieci oraz dorosłych objętych pomocą „Żegoty”. W czasie okupacji kontynuowała również działalność w PPS, do której wstąpiła jeszcze przed wojną. Przekazywała pomoc materialną rodzinom uwięzionych działaczy, a także przewoziła lekarstwa i środki opatrunkowe ludziom ukrywającym się w lasach.

Została aresztowana przez Gestapo nad ranem 21 października 1943 r. w swoim mieszkaniu. „Żegota” zdołała ją uratować, wpłacając wysoką łapówkę, dzięki której 13 listopada 1943 r. została wyprowadzona z gmachu w alei Szucha 25 przez jednego z gestapowców i puszczona wolno. Po uwolnieniu kontynuowała konspiracyjną działalność w „Żegocie”, która dostarczała jej fałszywe dokumenty na nazwisko Klara Dąbrowska.

Krótko przed wybuchem powstania warszawskiego, wraz z Jadwigą Piotrowską zakopała zaszyfrowaną kartotekę „Żegoty” w dwóch butelkach w ogrodzie domu Jadwigi Piotrowskiej przy ul. Lekarskiej 9. W wyniku działań „Żegoty” i współpracujących z nią organizacji podjęto próbę uratowania ok. 2500 żydowskich dzieci. Lista żydowskich dzieci objętych ewidencją „Żegoty” prowadzona przez Irenę Sendlerową zachowała się w ok. 75%. W 1945 została wykopana i po przepisaniu przekazana Adolfowi Bermanowi. To pozwoliło Centralnemu Komitetowi Żydów Polskich na połączenie dzieci z ocalałymi z Holocaustu rodzicami, ich krewnymi lub umieszczenie ich w ośrodkach prowadzonych przez Komitet. Stamtąd wiele z nich wyjechało później do Palestyny i Izraela. 14 marca 2007 roku Senat Rzeczypospolitej przyjął uchwałę w sprawie uhonorowania działalności Ireny Sendlerowej i Rady Pomocy Żydom „Żegota” w tajnych strukturach Polskiego Państwa Podziemnego. „Żałuję tylko jednej rzeczy – mogłam zrobić więcej. To uczucie żalu będzie mi towarzyszyć aż do momentu śmierci” – mówiła Irena Sendlerowa, nazywana Matką Dzieci Holocaustu. Zmarła 12 maja 2008 r. w Warszawie.

Ulica Ireny Sendlerowej oznaczona jest działkami o nr geod. 30/2 i 43 w obrębie 6 „Hutnik”. Gmina Miejska Głogów nabyła prawo własności do w/w nieruchomości na podstawie decyzji kanalizacyjnych Wojewody Legnickiego Nr GG.II.82240/51-33/91 z dnia 05.06.1991 r. i Nr GG.II.82240/51-77/91 z dnia 26.06.1991 r.

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego Osiedla ”Hutnik I” – „Hutnik II” – „Słoneczne” – „Sportowe” w Głogowie, zatwierdzonym uchwałą Rady Nr XLIX/419/98 Rady

Miejskiej w Głogowie z dnia 19 maja 1998 r. (Dz. Urz. Woj. Legnickiego Nr 13, poz. 101 z dnia 5 czerwca 1998 r.) oraz zgodnie ze zmianą zatwierdzoną uchwałą Nr V/40/2007 Rady Miejskiej w Głogowie z dnia 27 marca 2007 r. (Dz. Urz. Woj. Dolnośląskiego Nr 117, poz. 1548 z dnia 17 maja 2007 r.), teren ten oznaczony jest symbolem 66 KD $\frac{1}{2}$ i przeznaczony jest pod ulice klasy dojazdowej.

Wg art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym *do wyłącznej właściwości rady gminy należy podejmowanie uchwał w sprawach: herbu gminy, nazw ulic i placówek publicznych oraz wznoszenia pomników.*